

## 'Ik wilde de nieuwe Jimi Hendrix worden'

Door Rene van Es, 20 mei 2008

**LEIDEN – Singer-songwriter Olaf Caarls (24) won op eerste paasdag de finale van de Grote Prijs van Zuid-Holland (GPZH). Nu moet hij voor het eind van dit jaar zijn debuut-cd opnemen. "Die druk vind ik wel vervelend."**

'Ik ga niet naar China', staat met dikke letters op zijn gitaar. Met politiek houdt Olaf Caarls zich verder niet zo bezig. Hij wordt alleen "een beetje moe" van politici, IOC-leden en sporters die hun verantwoordelijkheid over het wel of niet naar de Olympische Spelen gaan naar elkaar toeschuiven. "Het lijkt me gewoon mooi als er een van hen opstaat en zegt: 'Ik ga niet.' Er is nu iets belangrijker dan sport."

De 24-jarige student Engels was op jonge leeftijd al in de ban van muziek. Hij zou muzikant worden. "Veel van mijn vrienden speelden gitaar, dus dat wilde ik ook. Dat was bij ons vrij normaal." Zijn ouders draaiden thuis voornamelijk platen van Bob Dylan en Neil Young, waardoor hij zijn liefde voor singer-songwriters ontwikkelde. "Een tijdje wilde ik als zo velen de nieuwe Jimi Hendrix worden, maar daar bleek ik veel te kleine vingers voor te hebben."

Caarls' interesse ging vooral uit naar liedjes schrijven en zijn akoestische gitaar. Aanvankelijk vond hij zijn eigen liedjes nooit goed genoeg. "Je schreef het er maar uit en dan was het maar af." De ommekeer kwam ongeveer twee jaar geleden. "Op een gegeven moment is er een punt waarop je denkt dat je iets meer controle krijgt over je ideeën. Ik heb nu meer het idee: dit gaat werken, dit ga ik vaker doen – of juist niet. Er is meer zelfvertrouwen."

Dat zelfvertrouwen was er tijdens de finale van de GPZH in Rotterdam wel. Caarls won eerste paasdag met zijn parttime band Long Conversations and the Closet Orchestra in de categorie singer-songwriter. Die avond was de eerste keer dat hij met een band speelde. "Ik dacht: De jury moet wel een beetje overtuigd worden." Caarls verzamelde de juiste mensen om zich heen. Deze groep begeleidt hem sindsdien regelmatig op piano, bas, cello en drums. "Er is altijd een akoestische basis, de band is ter ondersteuning. Ik speel geen rock 'n roll."

Ze oefenden – zoals bij veel andere bands – niet eindeloos lang. "Met iedereen had ik apart de partijen doorgenomen en we zijn daarna misschien drie of vier keer bij elkaar geweest. Het klonk gelijk al vrij aardig. We waren er niet onzeker over. Het zijn stuk voor stuk goede muzikanten die dit soort dingen wel aankunnen", vertelt hij. "Zenuwachtig ben je natuurlijk altijd als je in poppodium Rotown staat."

Nu Caarls de GPZH in handen heeft, mag hij in een professionele studio zijn debuut-cd opnemen. "Ik moet van de organisatie dit jaar mijn album af hebben. Die druk vind ik wel vervelend. Aan de andere kant is het wel goed, anders breng je nooit een cd uit. Een paar dagen de studio in met de band; kijken wat daar uit komt." Een aantal akoestische liedjes voor de cd wil hij gewoon samen met vrienden van zijn label Minder Binder Music opnemen. "Met hen kan ik mijn nummers eindeloos opnieuw inspelen en eventueel op m'n gemak de tekst aanpassen."

Zijn teksten variëren nogal. "Ik vind alleen over de liefde schrijven niet genoeg, er moet een bepaalde spanning in zitten", vertelt Caarls. Er moet een klein beetje drama in zijn muziek te horen zijn. "De teksten hoeven ook niet wereldschokkend te zijn. Er moet in ieder geval wel iets gebeuren." Hij schrijft geen teksten onder invloed van drank of drugs. "Ik wil er graag helder over nadenken, anders betekenen ze niks en dan klopt het niet."

"Het lijkt alsof ik altijd heel sociaal ben", zegt Caarls. "Ik kan eigenlijk helemaal niet goed met mensen omgaan." Hij doet weinig aan promotie en het commerciële gedeelte van het artiestenleven is niet voor hem weggelegd. "Ik heb gewoon de *people skills* niet om mijzelf op de kaart te zetten." Gelukkig heeft hij Eduardo Filici, eigenaar van het label Minderbinder Music, die beginnende artiesten helpt met onder meer demo's opnemen en optredens regelen. "Hij is erg goed in dat soort zaken", zegt Caarls. "Daarbij is het voor mij ook wel handig. Ik kan me nu beter concentreren op het schrijven van teksten en het maken van muziek."

Over tien jaar hoopt Caarls nog steeds muziek te maken. Hij voorziet geen problemen als soloartiest. "Bij een band heb je altijd problemen. De een komt in de gevangenis, de ander krijgt kinderen of weet ik veel wat nog meer. Dan valt het meestal uiteen. Wat ik nu doe, kan niet uiteen vallen. Dit kan ik altijd blijven doen. Muzikaal wil ik beter en beter worden. De GPZH winnen was een doel. De Grote Prijs van Nederland winnen is de volgende stap. Daarna hoop ik op Lowlands of in Paradiso te spelen. Gewoon de alledaagse muzikanten dromen. Als ik straks dertig jaar liedjes schrijf, hoop ik ooit een nummer te schrijven dat een heel klein beetje in de buurt komt van iets legendarisch."

<http://www.fhj.nl/athene/index.html>